

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: Vi plejer normalt ikke at sige noget ved anden behandling af finanslovsforslaget, men denne gang er der et par bemærkninger at gøre.

Som det fremgår af betænkningen, er der en spareplan indeholdt som bilag i den, og denne spareplan berører 200 forskellige konti. Vort parti har skrevet i betænkningen, at der ikke i vor stemmeafgivning vedrørende de enkelte paragraffer ved anden behandling kan lægges en accept af spareplanen, idet vi vil stille ændringsforslag ved tredje behandling.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at vi har haft et samråd med finansministeren i relation til det spørgsmål, der er besvaret af finansministeren i betænkningen, om, hvordan bespareelsesplanerne er fremkommet. Vi havde nok en fornemmelse af, at bespareelsesplanerne var et resultat af, at man havde spurgt de enkelte styrelser og så havde valgt dem ud, som de enkelte ministre kunne gå ind for; dette er nu blevet bekræftet. Ministeren har ikke kunnet imødekomme vort partis ønske om at få styrelsernes plan forelagt — den har altså kun „støvsugerbanden“ og de respektive ministre haft — og det vil sige, at vi ikke har haft nogen bedømmelsesmulighed og altså ikke store chancer for at stille modsvarende ændringsforslag til denne bespareelsesplan. Vi havde herom et samråd med ministeren, og jeg tror, jeg refererer rigtigt, når jeg siger, at resultatet blev, at det faktisk er umuligt for en opposition at lave et modstykke til en spareplan uden at have de oplysninger, som jeg her har nævnt, og uden at have det apparat, som er nødvendigt.

Det, der især får mig til at tage ordet, er imidlertid, at formanden for finansudvalget i den sidste tid har optrådt et par gange i fjernsynet med sine uforbeholdne meninger dels om ministeriet for kulturelle anliggender og statens kunstfond og nu senest om radioen og tv. I betænkningen står der, at vi i finansudvalget har stillet spørgsmål om, hvilke kriterier der lægges til grund ved afgørelsen af, om en kunstner kan opnå støtte af den art, som Bjørn Nørgaard og Jørgen

Nash har opnået. Jeg synes, det var meget relevant, at man fik disse kriterier opstillet.

Men jeg havde altså lejlighed til at høre formanden for finansudvalget i en fjernsynsudsending uddybe dette på den måde, at det, det drejede sig om, var, at vi i finansudvalget ønskede at tage stilling til, hvilke kunstnere der skulle have denne støtte, og efter hvilke kriterier. Jeg vil gerne understrege, at dette afviste vi fra socialdemokratiets side meget skarpt. Det er ikke vor sag; hvis det var det, skulle folketinget have pålagt finansudvalget og ikke forskellige udvalg under kunstfonden denne opgave.

Jeg blev ikke mindst meget sur og tvær, det vil jeg gerne sige, og sad bogstavelig talt og krummede tæer, da jeg søndag aften hørte formanden for finansudvalget udtale sig på finansudvalgets vegne det ene øjeblik og det næste øjeblik søge at dække sig ind ved at tale som privatperson om den forhøjelse af licensen, der nu er tale om. Jeg synes, at finansudvalgets formand burde have oplyst ved denne lejlighed — og jeg prøvede, om jeg kunne ringe radioen op, hvad jeg ikke kunne — at da vi i finansudvalget behandlede ansøgningen om forhøjelse af licensen, meddelte jeg på mit partis vegne og hr. Poul Dam på SF's vegne aldeles omgående, at vi kunne acceptere den foreslåede forhøjelse. Men hr. Damsgaard, formanden for finansudvalget, ønskede og meddelte det allerede dér, at få sat en undersøgelse i gang bl. a. af, om avancerede udsendelser var dyrere, om man ikke kunne spare noget ved at føre nogle andre ting frem, kort sagt alt det, som formanden for finansudvalget sad og talte om forleden aften også i fjernsynet.

Jeg synes, det er utilstedeligt. Jeg har aldrig før sagt det, men jeg synes, det skal siges herfra, at formanden for finansudvalget ikke kan skelne imellem, hvornår han taler som formand for finansudvalget, og hvornår han taler som, hvad ved jeg, som venstremand; sine synspunkter som venstremand har han ret til at have, men så må han fremføre dem som venstremand, ikke som formand for finansudvalget. Han må ikke pådutte os andre, at vi ønsker at dømme med hensyn til, om udsendelserne skal have det ene eller det andet indhold. Vi har i folketinget sat andre til at bedømme, hvordan indholdet skal være, det har vi